

Omrvinka zachraňuje svet

Bola tma. Vlastne skoro tma, pretože na spodnej polici v špajzi jemne poblikávalo malé svetielko. Bola to Omrvinka. Taká drobná, nepatrná. Ležala tam už dlho, celkom sama, odkedy ju odlomili z čerstvého chlebička a zabudli na ňu.

"Nikto ma nepotrebuje... Som len obyčajná omrvinka. Každý chce veľké chleby, chutné koláče, ale ja? Ja som len kúsok, ktorý skončí v koši..." povzdychla si smutne.

Vtom sa z ničoho nič v priestore rozžiarila jemné svetlo a pred Omrvinkou sa objavila **Láskavienka**. Bola ako zázračné svetlo, ktoré objíma svet svojim teplom. Jemne sa usmiala a povedala:

„Omrvinka, ty si veľmi dôležitá! Mám pre teba veľké poslanstvo.“

„Ja? Dôležitá? Veď som len kúsok ničoho.“

Láskavienka sa nežne usmiala a objala ju. **V tej chvíli sa Omrvinke v hrudi rozžiarila malé srdiečko.**

„Každá vec, každá bytosť na tomto svete má svoj význam, aj keď sa na prvý pohľad zdá, že je úplne malá. Máš veľmi dôležitú úlohu – pomôcť zachrániť našu planétu. Svet ťa potrebuje, Omrvinka.“

Omrvinka sa opatrne, no predsa nádejne usmiala.

Keď sa svetlo vytratilo, Omrvinka otvorila oči a uvedomila si, že je stále v špajzi. Ale niečo bolo inak. Všade okolo nej sa objavovali živé tváre. Starec Chlebič sa opieral o stenu a krútko hľadel na Omrvinku. Pri ňom poskakoval veselý Citrón Kysloň s kyslou grimasou.

"Tak, tak! My tu už nejaký čas stojíme, ale teba som si tu ešte nevšimol!" zabrumlal Chlebič.

"Ja... no... ja som len omrvinka," pípla Omrvinka.

"Len omrvinka? Pffff, veď aj my sme boli kedysi len drobné semienka!" zasmiala sa Mrkvička zo spodnej police.

"Ale veď väčšinu jedla aj tak vyhodila," povedala Omrvinka smutne.

Všetci v špajzi sa zatriasli. "To je pravda! Každý deň odchádzajú hory jedla do koša a nikto si nevšima, že aj malé kúsky sú dôležité!" hromžila Uhorka.

"Ale veď všetko sa dá využiť!" ozvalo sa Jablčko.

V starom kúte špajze leží niekoľko smutných potravín: Banán Hnedák – celý hnedý, myslí si, že je nepoužiteľný, Jogurt Bieloň – trasie sa, lebo má deň po záruke, Jablko Červík – trochu pokrčené, ale stále plné optimizmu a Kysloň Citrón – frfle, že všetci sú nanič, ale aj on sa cíti starý a nepoužiteľný.

Banánik Hnedák povzdychne: „Takto sa končí môj život. Raz som bol krásny žltý banán a teraz? Hnedá pliaga... Kašľať na to!“

Jogurt Bieloň (trasie sa): „Brácho, ja som na tom ešte horšie! Mám deň po záruke a určite ma vyhodila prvého!“

Jablko Červík (veselo skáče): „A čo ak existuje ešte nejaká šanca?“

Kysloň Citrón (zamračený): „Tak jedine ak by nás všetkých hodili do odpadu spoločne...“

Zrazu sa objaví Láskavienka – žiariaca ako teplé slniečko.

„Moji drahí, ešte nie je koniec! Každá potravina môže mať druhú šancu! A ja poznám niekoho, kto vám pomôže...“

Láskavienka roztvorí ruky a v špajzi sa objaví zlatistý, trblietavý PORTÁL DO KUCHYNE!
Všetci sú vtiahnutí do svetelného víru a ocitajú sa...

Múdry Mrkváč stojí na kuchynskom pulte so zástery z listov.

Mrkváč (s úsmevom): „Aha, koho nám to Láskavienka poslala! Presne vás som potreboval. Budeme piecť!“

Banán Hnedák (smutne): „Ale ja som už starý a hnusný...“

Jogurt Bieloň: „A ja mám deň po záruke! To je koniec...“

Mrkváč sa usmeje: „Hlúposti! Ty, Banánik, si sladký a dokonalý do cesta. Jogurt, ty mu dodáš jemnosť. A Jablko? Ty dodáš šťavnatosť!“

Kysloň Citrón (prevráti oči): „A čo ja? Som tu len na okrasu?!“

Mrkváč sa zasmieje: „Ale kdeže, Kysloň! Tvoja štipka kyslosti zvýrazní všetky chute!“

Začína veľká kuchynská akcia! Omrvinka pomáha miešať cesto. Banán Hnedák sa cíti dôležito, keď ho roztlačia do zmesi. Jogurt Bieloň hrdo steká do cesta. Jablko sa nechá nastrúhať do cesta s nadšením. Zrazu sa zo skrine zosunie veľké vreco múky a... BOOOOOM! VŠADE JE MÚKA!

Kysloň Citrón (kašle): „Toto je CUKRÁRSKA APOKALYPSA!“

Jablko Červík (skáče do múky): „Robíme snehuliaka z múky! Kto sa pridá?!“

Po chvíli je cesto hotové a ide do rúry.

Čas plynie... vôňa sa šíri kuchyňou...Z rúry vychádza krásny, zlatistý banánovo-jablkovo-jogurtový chlebík!

Banánik Hnedák (s úžasom): „To som naozaj ja?! Som nádherný a užitočný!“

Jogurt Bieloň (šťastne): „Nakoniec som nebol zbytočný!“

Jablko Červík: „Vidíte, všetci máme svoju hodnotu!“

Kysloň Citrón (ochutná, zamyslí sa a povie):

„Pf... Je to... JE TO... No dobre, je to úplne dokonalé! ALE TO SOM NIKDY NEPOVEDAL!“

Omrvinka sa usmeje a jej srdiečko zažiari.

„Vidíte? Každá omrvinka, každý kúsok potraviny má svoje miesto. Stačí len trocha fantázie a správny recept!“

Všetci sa radujú a na kuchynskom pulte oslavujú svoj úspech.

Keď už bol chlebík upečený a všetci veselo oslavovali, Omrvinka sa trochu zamyslela. „Láskavienka, čo bude ďalej? Myslíš, že to stačí, aby som pomohla planéte?“

Láskavienka jemne pohladila Omrvinku. „Urobila si prvý krásny krok, ale to je iba začiatok. Poď, ukážem ti, ako funguje príroda. Len keď pochopíš celok, pochopíš, ako všetkému naozaj pomôcť.“

Omrvinka prikývla, Láskavienka roztvorila ruky a obklopilo ich žiarivé svetlo, ktoré ich prenieslo cez portál do záhrady. Ocitla sa v krásnej, rozkvitnutej záhrade. Všetko tu žilo – mravčeky usilovne pracovali, včielky lietali z kvetu na kvet a slniečko sa usmievalo.

"Všetko v prírode sa použije a nič nevyjde nazmar," povedala Láskavienka.

"Fíha, to je iné než v špajzi," povedala Omrvinka užasnutá.

Vtom vedľa nej poskočila Včelka Meduňka. "My včielky robíme med a opeľujeme kvety! Keby sme tu neboli, svet by bol prázdny a smutný!"

"Takže aj vy ste dôležité?" spýtala sa Omrvinka.

"Každá bytosť na svete je dôležitá!" povedala Láskevienka.

Omrvinka začínala chápať, že každý kúsok prírody má svoj údel a všetko do seba zapadá.

A tak sa rozhodla, že pomôže zachrániť svet.

V tej chvíli na Omrvinku dopadla maličká kvapka rosy. Jemne sa zatriasla a rozžiarila sa ako perla.

"To je Kvapka!" povedala Láskevienka. "Je súčasťou veľkého vodného cyklu, ktorý drží náš svet pri živote."

Kvapka sa zasmiala a začala rozprávať: "Som malá, ale prešla som dlhú cestu! Bola som v oblaku, potom v rieke, v mori a nakoniec v tejto nádhernej záhrade. A čoskoro sa znova vydám na cestu!"

Omrvinka na ňu fascinovane pozerala. "To znamená, že voda nikdy nezmizne?"

"Presne tak!" usmiala sa Kvapka. "Ale ak ju budeme znečisťovať a plytvať ňou, nebude môcť robiť svoju prácu!"

Láskevienka prikývla. "Voda je život. Každá kvapka je dôležitá – rovnako ako ty, Omrvinka."

"A vieš čo?" zasmiala sa Kvapka. "Ukážem ti, aké je to byť súčasťou vodného sveta!"

Omrvinka spýtavo pozrela na Kvapku. „Kvapka, ako to vyzerá byť vodou? Myslíš, že by som to mohla zažiť?“

Kvapka veselo poskočila. „Samozrejme! Poď, ukážem ti to!“

Omrvinka sa zľakla: „Ale čo sa stane so mnou?“

Kvapka ju povzbudivo chytila za ruku. „Neboj sa! Na chvíľu sa staneš jednou z nás. Tak lepšie pochopíš vodný svet.“

Ani nestihla spýtať ako, a už sa cítila, akoby ju niečo nadnášalo. Zrazu sa začala meniť na drobnú kvapôčku! Vodný portál sa otvoril a vtiahol ju do magického dobrodružstva, kde spozná, ako sa voda premieňa a putuje celým svetom.

Omrvinka sa ocitla v obrovskom, trblietavom vodnom prúde. Okolo nej sa hmýrili rybky, vodné rastliny sa jemne vlnili a svetlo sa lámal v krásnych farbách.

"Vitaj vo vodnom svete!" ozvala sa Kvapka, ktorá sa teraz vznášala vedľa nej. "Teraz si jednou z nás, môžeš sa pohybovať prúdom a spoznávať moje tajomstvá!"

Omrvinka nadšene zamávala, ale jej vodné telo sa hneď roztriaslo. "To je zvláštny pocit! Mám ruky... ale aj nemám!"

Kvapka sa zasmiala. "To je tá krása vody – dokáže byť všade a v každej podobe!"

V tej chvíli sa vedľa nich objavila veľká, majestátna Rieka. "Aha, Kvapka, koho to tu máme? Novú malú priateľku?"

Omrvinka sa prekvapene rozhládla. "Vyzeráš inak ako Kvapka!"

Rieka sa veselo zasmiala. "Samozrejme! Voda sa mení! Ja som rieka, putujem krajinou, napájam lesy, dávam domov rybám a zvieratkám. Ale ak ma slnko pohladí, odparím sa a zmením na oblak!"

"Oblak? Ako to vyzerá byť oblakom?" Omrvinka sa celá napäto naklonila dopredu.

"To sa dozvieš hneď teraz!" zasmiala sa Kvapka a spolu s Omrvinkou sa začali dvíhať vyššie a vyššie. Vietor ich pohojdával, až sa ocitli uprostred mäkkej bielej oblačnosti.

"Woow!" Omrvinka sa pozerala na svet pod sebou. "Odtiaľto vidím celé rieky, jazerá aj more!"

"Presne tak!" prikývol Oblak. "A keď príde správny čas, meníme sa na dážď a znovu sa vraciame na zem!"

Zrazu sa z hmly vynorila Snehová Vločka, ktorá veselo poskakovala. "Ahoj, ahoj! Keď je zima, mením sa na sneh! Každá z nás má jedinečný tvar!"

Omrvinka sa užasnutá pozerala na všetky podoby vody. "Takže voda nikdy nezmizne? Len sa stále premieňa?"

Kvapka prikývla. "Presne tak! A keď sa o vodu nebudeme starať, nebude môcť robiť svoje kúzla!"

Láskavienka sa jemne usmiala. "Omrvinka, už chápeš, prečo je voda taká vzácna?"

Omrvinka nadšene prikývla. "Áno! A ja to musím povedať všetkým!"

A tak sa Kvapka s úsmevom roztočila a jemne vrátila Omrvinku späť do záhrady, kde sa jej srdiečko rozžiarilo ešte viac. Teraz už vedela, že aj najmenší čin môže mať veľký význam.

Omrvinka sa jemne znášala späť do záhrady, keď sa Kvapka rozlúčila a veselo sa vrátila do veľkého vodného cyklu. "Budem stále tu, Omrvinka! V daždi, v rieke, aj v tvojej šálke čaju!" smiala sa Kvapka, keď sa menila na oblak.

Omrvinka sa usmiala. "Už viem, že všetko je prepojené. Ale čo teraz? Ako môžem naozaj pomôcť zachrániť svet?"

Keď sa Omrvinka jemne vrátila zo sveta vody späť do záhrady, Láskavienka sa spýtala: „Omrvinka, rozumieš už, ako všetko spolu súvisí?“

Omrvinka trochu váhala. „Áno, ale stále neviem, či to dokážem. Ved’ som len malá... čo ak to nezvládnem?“

Láskavienka ju povzbudivo pohladila. „Teraz sa presunieme do Strukovinového kráľovstva. Tam sa naučíš, že aj najmenšie semienko môže vyrásť v niečo veľkolepé.“

Omrvinka s odhodlaním prikývla a vstúpili do Portálu Škrupinky.

Keď Omrvinka a Láskavienka prešli cez Portál Škrupinky, ocitli sa v rušnom a veselom Strukovinovom kráľovstve. Všetko tu pulzovalo energiou – fazuľky, hrachy a šošovice sa pripravovali na veľké Strukovinové preteky!

"Vitaj, Omrvinka!" zvolala Rozprávavá Šošovička. "Dnes je veľký deň! Každý rok sa stretávame, aby sme si dokázali, že aj malé veci majú obrovskú silu!"

Pred Omrvinkou stáli silní a odhodlaní účastníci:

- Posilňovacia Fazuľka, ktorá dvíhala ťažké orechy,
- Hravý Hracháč, ktorý neustále skákal do strán,
- Cícerko Filozof, ktorý sa pripravoval skôr myslením ako fyzickou aktivitou.

"A čo budeme robiť?" spýtala sa Omrvinka.

"Pretekať!" skríkla Liesková Vesielka zo susedného Orechového tímu. "Budeme preskakovať prekážky, hádzať škrupinky a napokon sa dostaneme do cieľa s čo najväčšou dávkou sily a vytrvalosti!"

Začal sa pretek. Fazuľka a Hracháč hneď vystrelili vpred, ale Cícerko sa zastavil. "Omrvinka, tento pretek nie je len o rýchlosti. Je o sile, odvahe a rozumnom využití energie. Poďme na to inak!"

Omrvinka sa zamyslela a spoločne s Cícerkom našli skratku cez mäkké lístie. Kým ostatní bežali priamo, oni prešli nenápadne, ale šikovne cez malý chodníček. Keď dobehli do cieľa, všetci ich víтали: "Hurá! Aj tí najmenší môžu vyhrať, keď používajú múdrosť a srdce!"

Omrvinka sa usmiala. "Takže nie je dôležité len bežať, ale aj vedieť, ako správne využiť svoju silu!"

Láskavienka prikývla. "Presne tak." Po Strukovinových pretekoch sa Omrvinka radovala zo svojej malej múdrosti a pýtala sa: „Láskavienka, ako môžem pomôcť svetu ešte viac?“

Láskavienka sa tajomne usmiala. „Omrvinka, múdrosť prichádza trpezlivosťou. Teraz vstúpime do Orechového lesa, kde ti jeho obyvatelia ukážu ďalšie tajomstvá.“

Omrvinka sa tešila **na ďalšie dobrodružstvo, ale stále netušila, že ju čaká veľká výzva – stretnutie s Plytvošom.**

Omrvinka a Láskavienka vkročili do Orechového lesa. Na prvý pohľad to vyzeralo ako čarovné miesto plné vysokých stromov, pod ktorými sa povalovali lesklé orechy v rôznych farbách. No keď sa Omrvinka sklonila, aby jeden zdvihla, s prekvapením zistila, že ich škrupiny sú tvrdé ako skala!

"Vitaj v Orechovom lese!" ozval sa hlboký hlas a pred Omrvinkou sa objavil **Vlašský Mudrlantko**.

"Tento les skrýva múdrosť a trpezlivosť. Každý orech má vo vnútri poklad, ale k nemu sa nedostane ten, kto sa ponáhľa alebo používa len silu."

Omrvinka sa rozhladla a uvidela ďalších obyvateľov lesa:

- **Liesková Vesielka**, ktorá hravo poskakovala a zvonila ako malý zvonček,
- **Mandľový Štít**, ktorý pevne držal veľký orech a chránil ho pred vetrom,
- **Kešu Fígelko**, ktorý mal na svojej škrupinke nakreslené tajomné symboly, ale vyzeral zmätene,
- **Pistáciový Dobrák**, ktorý sa síce otváral pomaly, ale mal v sebe najviac dobroty.

"Každý, kto chce prejsť Orechovým lesom, musí zvládnuť skúšku múdrosti a trpezlivosti," povedal Mudrlantko vážne. "A ty, Omrvinka, ak chceš pokračovať vo svojej ceste, musíš nám pomôcť vyriešiť záhadu."

Láskavienka sa usmiala. "Omrvinka, táto úloha ti pomôže pochopiť, že nie všetko sa dá zlomiť silou. Niekedy treba premýšľať inak."

Kešu Fígelko smutne pokrútil hlavou. "Stratil som našu Mapu Pokladov! Bez nej sa nedostaneme k najväčšiemu orechovému pokladu, ktorý ukrýva tajomstvo dlhovekosti! Hľadal som ju všade, ale akoby sa stratila v lese!"

Omrvinka sa zamyslela. "Takže ak tú mapu nájdeme, ukáže vám, kde je váš poklad?"

Liesková Vesielka prikývla. "Presne tak! A zároveň nám pomôže pochopiť, že všetko má svoj správny čas a poradie."

Omrvinka sa rozhodla pomôcť. Spoločne s orechmi prehľadali celý les, liezli na konáre, nakúkali pod lístie a nakoniec si Omrvinka spomenula, že Kešu Fígeľko si často mapu skrýval... vo vlastnej škrupinke!

"Počkaj!" zvolala. "A čo ak ju máš stále pri sebe?"

Kešu Fígeľko na seba prekvapene pozrel a po chvíli opatrne odklopil škrupinku. A naozaj! Mapa bola tam, starostlivo zložená a pripravená na použitie!

Vlašský Mudrlantko sa zasmial. "Omrvinka, práve si pochopila dôležitú vec – niekedy hľadáme odpovede všade okolo, ale pravé riešenie je priamo pred nami!"

Omrvinka si vzala malú zlatú perlu, ktorú dostala ako odmenu, a srdiečko jej zažiarilo ešte silnejšie. "Takže trpezlivosť a dôvera sú niekedy dôležitejšie než sila!"

Láskavienka sa usmiala. "Presne tak. A teraz je čas na tvoju ďalšiu veľkú skúšku. Poďme sa stretnúť s Plytvošom."

Omrvinka cítila, že ju čaká veľká výzva, ale teraz už vedela, že na všetko existuje riešenie – stačí mať múdrosť, trpezlivosť a láskavosť.

Po všetkých skúškach, ktoré Omrvinka zvládla, ju Láskavienka viedla k ďalšiemu kroku. Cesta ich zaviedla na miesto, ktoré vyzeralo celkom inak ako krásna záhrada alebo Orechový les. Bolo tam chladno, pochmúrno a všade naokolo sa povalovali kopy odpadu. Plastové fľaše, staré obaly, nevypité nápoje – všetko ležalo bez života, akoby na niečo čakalo.

"Toto je miesto Plytvoša," povedala Láskavienka jemným hlasom. "Bytosť, ktorá nesie na pleciach všetku bolesť vyhodенých vecí."

Omrvinka sa obzrela a zbadala ho – veľkú tmavú postavu so spadnutými ramenami, ktorá sa takmer strácala v odpadkoch. Jeho telo bolo tvorené zo starých, nepoužitých vecí, ktoré ľudia zahodili bez rozmýšľania. Bol smutný, jeho oči sa leskli od nepochopenia.

Omrvinka: „Kto si?“ Plytvoš: „Som Plytvoš...“ „Prečo si sem prišla?“ zamrmľal Plytvoš hlbokým hlasom. "Nikto ma nemá rád. Každý len hádže veci a necháva ma tu samého. Všetko je zbytočné..."

Omrvinka sa pomaly približovala k Plytvošovi: „Prečo si taký smutný?“ „Nikto si neváža to, čo mám. Všetko je len odpad, bez úžitku.“, povedal Plytvoš pochmúrne. Omrvinka sa dotkla jeho ruky. „Každá vec môže byť znovu užitočná. Len musíme chcieť vidieť jej skrytú krásu.“

Plytvoš zamrmľal: „Ako nájdeme tú krásu v odpade?“ Omrvinka vzala plastovú fľašu. „Keď jej dáme nový účel! Pod', ukážem ti, ako začať.“ Plytvoš si ju prekvapene obzrel. "Druhú šancu? Ukáž mi, ako by toto všetko mohlo dostať druhú šancu.“ mávol rukou, z ktorej odpadla stará plechovka.

Láskavienka sa usmiala a jemne sa dotkla jeho ramena. "Omrvinka sa naučila, že v prírode sa nič neplytvá. Voda sa neustále premieňa, semenka klíčia, orechy ukrývajú poklad. Aj ty môžeš nájsť svoj nový účel."

Omrvinka: „Pozri, z tejto fľaše môžeme urobiť kvetináč. Stačí ju naplniť zeminou a zasadiť semenko.“
Plytvoš: „A čo z toho? Ľudia aj tak vyhodí ďalšie fľaše.“

Omrvinka: „Ale ak ukážeme, že aj jedna fľaša môže byť užitočná, možno ich to inšpiruje. Malé činy vedú k veľkým zmenám.“ Omrvinka pokračuje s ďalšími nápadmi (kompost, hračka z papiera), a Plytvoš pomaly začína vidieť potenciál.

Plytvoš (po chvíli): „Možno... možno máš pravdu. Ale prečo by som mal veriť, že sa to zmení? Ľudia plytvajú už roky.“ Omrvinka: „Pretože aj ty si kedysi veril, že veci môžu byť inak. Vidím to v tebe. Čo sa stalo, že si prestal?“ Plytvoš (zamyslene): „Ľudia... oni len hádžu a hádžu. Stratil som nádej.“

Omrvinka: „Ale ja v tebe vidím niečo viac. Keď som ťa uvidela, necítila som len smútok. Videla som bytosť, ktorá túži po zmene. Stačí začať malým krokom.“

Plytvoš (po chvíli ticha, s jemnou nádejou): „Možno máš pravdu. Ale dokáže jeden kvetináč zmeniť všetko?“

Omrvinka (s úsmevom): „Áno. Pretože z jedného kvetu môže vyrásť celá záhrada. Aj tvoje malé rozhodnutie môže byť tým prvým semienkom veľkej zmeny.“

Plytvoš (usmeje sa prvýkrát): „Ďakujem ti, Omrvinka. Práve si mi ukázala, že aj ja môžem byť súčasťou niečoho dobrého.“

A tak sa Plytvoš, po prvýkrát za dlhé roky, pomaly narovnal. Začal spolu s Omrvinkou a Láskavienkou triediť odpad, vyberať, čo môže byť znovu použité. Keď prvýkrát vytvorili niečo v Plytvošových očiach sa objavilo svetlo.

Omrvinka si všimla, že sa jeho tmná postava začína meniť. Jeho telo už nebolo také ťažké a pochmúrne – pomaly sa prefarbovalo do svetlejších tónov. "Cítim sa... inak," povedal prekvapene.

Láskavienka sa usmiala. "Pretože si prijal zmenu a pochopil, že všetko má svoj účel. Aj ty."

Omrvinka podišla k Plytvošovi a objala ho. "Si dôležitý. A teraz, keď si sa rozhodol pomáhať, môžeš byť skutočným ochrancom vecí, ktoré si ľudia nevážia."

Plytvoš si povzdychol, ale tentoraz to nebol povzdych smútku, ale úľavy. "Ďakujem ti, Omrvinka. Pomohla si mi nájsť svetlo v tom, čo som považoval za len temnotu." A keď uvidí, ako z malého kvetináča zo starej plechovky vyrastie kvietok, jeho oči sa rozžiaria: „Nikdy som neveril, že z tohto... môže vzniknúť niečo krásne.“

Plytvoš sa začne meniť. Jeho telo sa rozžiari, plastové fľaše sa premenia na kvetináče s rastlinkami, a na hlave mu začne točiť veterná vrtuľka. V tej chvíli sa jeho meno zmení, aby odrážalo jeho novú rolu: Omrvinka: „Plytvoš, pozri, aký si krásny! Si teraz strážcom recyklácie – myslím, že by si mal mať nové meno. Čo keby sme ťa volali Plytváčik Miláčik?“

Plytvoš: „Plytváčik Miláčik... To je nádherné! Cítim sa, akoby som dostal nový život – nielen ja, ale aj všetky veci, ktoré som považoval za zbytočné.“

Láskavienka: „Plytváčik Miláčik, si teraz symbolom toho, že aj to, čo bolo nepochopené, môže byť milované, ak to uvidíme srdcom.“

Plytváčik Miláčik sa usmeje a jeho veterná vrtuľka sa roztočí od radosti. Od tejto chvíle je Plytváčik Miláčik strážcom recyklácie a inšpiruje Omrvinku a jej priateľov, aby šetrili zdroje a dávali veciam druhú šancu.

Po premene Plytvoša na Plytváčika Miláčika kráčajú spolu a Plytváčik Miláčik s úsmevom vezme Omrvinku za ruku:

Plytváčik Miláčik: „Omrvinka, chcem ti niečo ukázať. Miesto, kam prinášam všetko, čo dostalo druhú šancu.“

Pomaly ju vedie cez malý portál do **Záhrady znovuzrodenia** – magického miesta, ktoré žiari farbami a životom.

Omrvinka sa prekvapene rozhliadne. Všade okolo nej vidí staré veci, ktoré ožili novou krásou:

- Staré topánky, z ktorých rastú farebné kvety,
- Rozbité šálky ako domčeky pre vtáčiky,
- Plechovky plné voňavých bylín.

Plytváčik Miláčik jej hrdo povie: „Každá vec, ktorú ľudia zahodia, môže nájsť nový zmysel. Táto záhrada je dôkazom, že všetko sa dá obnoviť, keď tomu dáme druhú šancu.“

Omrvinka fascinovane prikývne a usmeje sa: „Táto záhrada je úžasná! Všetko tu žije novým životom.“

Plytváčik Miláčik prikývne a dodá: „Presne tak, Omrvinka. A verím, že môžeme inšpirovať aj ostatných, aby videli krásu v každej veci.“ V tej chvíli začujú slabý vtáčí piskot z diaľky.

Plytváčik Miláčik: „Omrvinka, počula si to? Myslím, že niekto potrebuje pomoc!“

Pribehnú k malému vtáčikovi, ktorý leží zoslabnutý a smädný v tráve.

Omrvinka: „Chudáčik, je veľmi smädný. Ale ako mu pomôžeme?“

Plytváčik Miláčik sa zamyslí a potom sa rozžiari: „Počkaj, viem! Môžeme použiť niečo z môjho Portálu Stratených vecí!“

Zo svojej novej, krásnej podoby vytiahne malú, recyklovanú miskú vytvorenú zo starého obalu.

Omrvinka sa otočí ku Kvapke, ktorá sa okamžite ochotne pridá.

Kvapka: „Rada pomôžem, kamaráti! Každá kvapka je dôležitá!“

Kvapka opatrne spustí do misky pár kvapiek vody. Vtáčik vďačne pije, ale je stále veľmi slabý.

Plytváš sa pozrel na Omrvinku a potom na vtáčika. "Ale čo môžeme urobiť?" Omrvinka (ticho, rozhodne): „Myslím, že potrebuje niečo viac. Viem, čo musím urobiť...“

Plytváčik Miláčik pozrie na Omrvinku a pochopí hĺbku jej rozhodnutia. Jemne prikývne.

Plytváčik Miláčik:

„Si najodvážnejšia omrvinka, akú poznám.“

Ak mu pomôžem, stratím samu seba?“ spýtala sa ticho.

Láskavienka jej jemne odvetila: „Práve naopak. Keď pomáhaš iným z čistej lásky, stávaš sa niečím väčším.“

Omrvinka sa usmiala, pristúpila k vtáčikovi a rozhodne zašepkala: „Vyberám si lásku.“

Nakoniec sa usmiala. "Ak môžem pomôcť, urobím to." Jemne sa dotkla vtáčika a srdiečko jej zažiarilo tak silno, že celé okolie zaliala žiara.

V tej chvíli sa stalo niečo nádherné – Omrvinka sa rozplynula v jemnom svetle a premenila sa na čistú energiu lásky. Táto energia sa vzniesla do vtáčika, ktorý otvoril oči, rozprestrel krídla a vzlietol do neba.

Všetky postavičky sa dívali s úžasom. No namiesto toho, aby Omrvinka zmizla, začala sa znova tvoriť, ale tentokrát bola ešte žiarivejšia. Všetkým sa na hrudi rozsvietili malé srdiečka a prepojili sa jedným veľkým svetelným lúčom.

Na oblohe sa začali objavovať farby dúhy a všetko naokolo ožilo. Vtedy sa zjavila Láskavienka v celej svojej kráse a jemne sa usmiala. "Toto je sila lásky a vďačnosti. Keď pomáhame iným, nikdy sa nestrácame – práve naopak, rastieme."

Omrvinka sa pozrela na svoje ruky a usmiala sa. "Takže som stále tu?"

Láskavienka prikývla. "Si viac než kedykoľvek predtým. A teraz, Omrvinka, je čas, aby sme sa všetci poďakovali Matke Zemi."

Omrvinka sa zahľadela na Láskavienku a po prvýkrát sa jej spýtala: "Ale kto vlastne si?"

Láskavienka sa na ňu nežne pozrela a jej svetlo sa rozšírilo po celej krajine. "Omrvinka, celý čas som bola s tebou. Ja som samotná Zem."

Omrvinka (fascinovane): „Takže ty... ty si samotná Zem?“

Láskavienka (s nežným úsmevom): „Áno, Omrvinka. Celý čas som bola s tebou."

Cítim každú kvapku, každú rastlinku, každé srdiečko, každé ďakujem, každú zachránenú omrvinku. A teraz cítim aj tvoju lásku." „A teraz si aj ty súčasťou môjho svetla, Omrvinka. Každý, kto koná s láskou a súcitom, tvorí nádherný kruh života a stáva sa súčasťou Matky Zeme.“

Všetky postavičky sa chytili za ruky a spoločne vyslali svoju vďačnosť do celého sveta.

(Scéna vďačnosti a prepojenia)

Banánik Hnedák: „*Ďakujem, že som mohol byť súčasťou chlebíka!*“ – Jeho srdiečko sa rozžiari žltým svetlom.

Kvapka: „*Ďakujem, že môžem putovať svetom a dávať život!*“ – Premení sa na jemnú dúhu, ktorá prežiari ostatných.

Cicerko Filozof: „*Ďakujem za múdrosť, ktorú som mohol zdieľať!*“ – Jeho škrupinka jemne zažiari.

Plytváčik Miláčik: „*Ďakujem, že som našiel krásu v odpade!*“ – Jeho farebný veterník sa radostne roztočí.

Zem odpovedala jemným vánkom, spevom vtákov a teplým svetlom slnka.

A tak Omrvinka naplnila svoje poslanie. Už nebola len obyčajná omrvinka – bola symbolom lásky, vďačnosti a prepojenia všetkých bytostí.

Pieseň svetla – Omrvinkina melódia Zeme

(jemné, pomalé tempo – ako hojivá uspávanka planéty)

1. *Malá som bola, drobná len chvíľu,
myslela som, že nemám silu.
Až kým som zistila v lúči rannej rosy,
že každý kúsok má svoje čaro a prosí...*

Refrén:

*Som lúčom Zeme, čo srdcom žiari,
vdaka a láska – to sú moje dary.
Z každej omrvinky rastie zázrak nový,
keď v srdci máme svet plný hodnôt a snov snových.*

2. *Kvapka ma viedla, vietor ma niesol,
príroda spieva a vďačnosť ticho niesol.
Z piesku a slnka vzniká veľké more,
a v každom srdci horí dúhové ohnisko v úbore.*

Refrén:

*Som lúčom Zeme, čo srdcom žiari,
vdaka a láska – to sú moje dary.
Z každej omrvinky rastie zázrak nový,
keď v srdci máme svet plný hodnôt a snov snových.*

Záver (pomalé spomalenie):

*Už nie som sama... už viem, kto som,
v tichu počujem planéty tón.
V objatí Zeme môžem rásť a tvoriť –
lebo láska... láska vie zázraky stvoriť.*